

Rbmf. pr. Mill i Befordringsudgifter, maa ansees tilstrækkelig.

ad § 4.

I Motiverne findes som Anledning til denne Paragraph:

„Da Bestyreren i mange Strandingstilfælde vil være saa langt fra Haanden, at han ikke personligt vil kunne forvise sig om, hvorvidt den paagældende Redningsstations Personale ved samme opfylder sine Pligter, har man troet at burde sikke ham fornøden Bistand af Herredsfogden“ o. s. v.

Det er formeentlig heraf klart, at den Bistand, som omtales i Paragraphen, er den, som Herredsfogden i Egenkab af Politimester har ved alle lignende Begivenheder at yde. Saaledes som Paragraphen er affattet, kunde den forstaaes derhen, at Herredsfogderne skulde yde Bestyrerne enhver forlangt Bistand af hvilken som helst Bestaaffenhed, som let kunde komme i Collisjon med denne Embedsmands andre Pligter. Forsaa vidt det fremdeles i denne Paragraph bestemmes, at, naar Bestyreren ikke er tilstede ved Strandingstilfælde, skulde Herredsfogderne føre Tilsyn med Redningsforsøgene, da antager Udvalget, at dette Tilsyn maa være et controllerende, eftersom Herredsfogderne ikke kunne forudsættes, idetmindste fortiden, at være saa nøie bekendte med Redningsapparaterne og deres Anvendelse, som de dertil indøvede og instruerede Opsynsmænd, ligesom disse Embedsmænd paa de fleste Steder ikke ville kunne komme tilstede saa betids som nødvendigt. I Henhold hertil vil Paragraphen modtage de fornødne Forandringer.

ad § 5.

Naar det i denne Paragraph er foreslaaet, at Opsynsmændene skulde have en aarlig Løn af 50 Rbd., saa tiltræder Udvalget dette Forslag for de Redningsstationer, der ere forsynede med Redningsbaad og Raketapparat, altsaa for de fuldstændig Stationer, som udkræve et stadigt Tilsyn for at holde saavel Baad med Tilbehør som de øvrige Sager i tjenstdygtig Stand. Paa de øvrige Stationer, hvor Tilsynet og Ansvaret er mindre, formenes 30 Rbd. aarligt at være en passende Løn. Om der ogsaa kunde være nogen Anledning til at tilstaae en mindre Løn for de bornholm-

ske Stationer paa Grund af Pengenes større Værdi paa Den, saa har Udvalget dog anseet det for rigtigst, navnlig med Hensyn til den større Opmærksomhed og Narvaagenhed, der endnu i højere Grad er nødvendig paa Bornholm, hvor Skibbruddene ere saa pludselige, — at bestemme samme Løn paa Bornholm som i Jylland.

ad § 6.

I denne Paragraph fastsættes, at det fornødne Mandskab antages paa hver Station, nemlig ved en fuldstændig Station i Jylland, 12 Mand til Baaden og 4 Mand i Reserve, foruden 4 Mand til Raketapparatet; paa Bornholm behøves til Baaden, som er noget mindre end den jydsk, ikkun 8 Mand og 2 i Reserve, og til Raketapparatet 4 Mand. Dette Mandskab erholder ingen fast Løn, men en nærmere fastsættende Godtgjørelse for de ved Svælsker og Redningsforsøg ydede Tjenester.

Da den Tjeneste, det fornævnte Mandskab kommer til at udføre, ikke endogsaa tilnærmelsesviis lader sig bestemme, saa formener Udvalget heller ikke, at her kan gives nogen fast Løn, men skal dog derhos anbefale, at, naar Redningsforsøg foretages, da Mandskabet bliver rundeligt aflagt. Fremdeles har Udvalget fundet, at det, med Hensyn til den ikke alene yderligt anstrengende men ogsaa livsfarlige Bestilling, navnlig det Mandskab, som ansættes ved Redningsfartøjerne, har at udføre til de Skibbrudnes Redning, — maatte paaligge det Offentlige at sørge for, at de af dette Mandskab, som ved Redningsforsøgene skulde paadrage sig saadan Legemsbeskadigelse, at de tabe deres Arbeidsfærdighed, ligesom ogsaa for deres Efterladte, som i Udførelse af Redningsforsøg maatte tilfætte Livet.

Udvalget formener, at den Gjerning, som Baadmandskabet udfører, er saa opoffrende og farlig, at den med Føie kan stilles ved Siden af den Militaires Tjeneste i Krigstid, og skal man derfor tillade sig at foreslaae, at Baadmandskabet, i Tilfælde af Lemlæstelse eller Livstab ved Redningsforsøgene, ansees berettigede til Understøttelse efter Loven af 9de April 1851 om Invalidforsørgelse.

Sluttende bemærkes, at, da den nærværende Lov, efterat Bornholms Redningsvæsen